

„Ja, in Amsterdam.”

„Zoo, daar woon ik ook.”

Hij zweeg een poos en ging toen voort als om ook een mededeeling te ontlocken.

„In de Vondelstraat.”

„Zoo.”

Het meisje sloot haar lippen zoo vast op elkander als zou het voortaan elk woord onmogelijk worden, die barrière voorbij te gaan.

„Het adres mag 't licht niet zien,” dacht de passagier. Hij zag eens door het raam en na een poosje zwijgen, hernam hij:

„U sprak daar zoeven met zooveel opgewondenheid van de zee; dadelijk is zij te zien, maar dan moet u vóór gaan staan op het platform.”

Haar oogen schitterden van verlangen, maar dadelijk wierp zij een ongerusten blik op haar zusje als moest zij eerst haar toestemming vragen.

„Ik geloof waarlijk dat die groote bang is voor de kleine,” dacht de andere, maar Jansje zeide op mismoedigen toon:

„Nu, wees maar niet bang mij alleen te laten, ze zullen mij niet stelen en als ze het deden, brachten ze mij toch dadelijk terug.”

Rose-Marie ging naar buiten op het platform staan, de stoomtram vloog

Rose-Marie ging op het platform staan.

tusschen de duinen, die hier slechts schaarsch met lange, dorre grashalmen en helm begroeid waren.

„Wat gaat het hier heerlijk vlug!” zeide het meisje, „er is anders niet veel te zien. 't Lijkt wel de woestijn.”

„Heeft u de woestijn dan wel eens gezien?”

„Ja, toen we met de mail kwamen. O, daar is ze, daar is ze....!”

Zij vouwde haar handen, als in gebed, een vochtige glans bedekte haar